

Predikan prästvigning juni 2020

”Då sade Jesus till henne: Jag är uppståndelsen och livet.”

I agendan har ni fått ett blad med två bilder. Det är bilder från Piazza Navona i centrala Rom. Den första bilden är bilden av hur det sett ut där, så länge folk minns tillbaka, alltid. Massor av folk. Men nu, i coronatid, som ni ser på den andra bilden (om ni vänder på bladet) så har gräs kommit upp. Gräs! Och det som är intressant är, att det där gräset alltid funnits där, men det är först nu, när inga människor längre går där, som det kan komma fram. Jag har varit där själv flera gånger, och aldrig ens tänkt tanken att det ens skulle kunna finnas gräs där. Men det finns gräs där. Och det fanns gräs där. Och budskapet är: Livet spirar och gror på platser där vi minst anar det/2 ggr/. Det kan ta tid, men till slut spirar det. Även på de mest oväntade platser.

”Då sade Jesus till henne: Jag är uppståndelsen och livet.”

Ni som vigs och välkomnas till präster här idag vigs precis in i det uppdraget: att uppmuntra livet. Att få det att växa och spira, även på de mest oväntade platser. För kristendom handlar om Liv, om att se liv. Och om att få det livet att spira. Att se potential och möjlighet i det som inga andra tror på. För den som har ögon att se med finns det nämligen nästan ingenting som är profant. Det kan växa gräs till och med på piazza Navona. Ja, livet spirar och gror på platser där vi minst anar det. För vår Herre, Jesus, är uppståndelsen och livet. Allt är möjligt för honom.

För det är ju så, att gräset på Piazza Navona alltid – alltid - har funnits där. Det är bara det att vi aldrig sett det, att det aldrig fått tid att växa till sig, att det aldrig fått någon ärlig chans. Det har alltid kommit någon och trampat. Men livet finns där under ytan, och ser litet och oansenligt, rentav osynligt, ut. Precis som det är med svenskarnas tro: det ser inte mycket ut för världen, men tittar man noga så finns det där. Synligt för den som har ögon att se med. Precis som med gräset på Piazza Navona. För det är ju så: för den som har ögon att se med finns det nästan ingenting som är profant.

”Då sade Jesus till henne: Jag är uppståndelsen och livet.”

Jag prästvigdes i den här kyrkan för drygt 24 år sedan. Och som präst har jag alltid uppskattat mötet med människor i glädje och nöd. Alltid uppskattat den unika – unika - ingång vi som kyrka har i människors liv. Och jag har alltid kunnat hitta glädje i att vara en del av en tradition som är större än mig själv,

en tradition som trots att den alltid varit utsatt på olika sätt ändå alltid har överlevt. Som gräset på Piazza Navona.

När man vigs till präst i Karlstads stift så välkomnas man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För exakt 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift år 1920, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här: (Folkkyrkans uppgift) "... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälar. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela"¹ /2 ggr/. Det är detta som är vårt uppdrag. Det är precis det uppdraget vi har idag. Det handlar om liv. Det handlar om tröst. Det handlar om glädjebudskap. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går. I en sådan tid handlar evangeliet om att få det att grönska.

I denna tid handlar kyrkans uppdrag – och prästens uppdrag - INTE om världsflykt. Det handlar INTE om att bygga ett fromt reservat där vi som kyrka ska betrakta dem där utanför. Folkkyrkans uppdrag hänvisar oss tillbaka till verkligheten, tillbaka till våra medmänniskor, tillbaka till det konkreta. Tillbaka till kullerstenarna vid Piazza Navona. För att världen ska leva.

Vi ska sålunda vara stolta över att tillhöra den folkkyrkotradition som den vi har i Karlstads stift, och den unika ingång i människors liv som det har medfört. För folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst.

Ni, Emmy, Kenth och Anna-Greta vigs och välkomnas idag till präster, ni tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2000 år sedan, och ni kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om dominans, makt och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Vi tillhör Honom, som får gräset att spira på Piazza Navona.

¹Herdabref till prästerskapet i Västerås stift, Einar Billing, s 27.

Gud välsigne er, Emmy, Kenth och Anna-Greta, i den gärning som väntar er.
Och glöm aldrig bort: Livet spirar och gror på platser där vi minst anar det. För
Jesus är uppståndelsen. Och han är Livet. Amen.